

Arrest

nr. 317 037 van 21 november 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1 Verzoeker dient op 30 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 2 september 2022.

1.2 De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 22 september 2022 een beslissing "*niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)*".

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te hebben en u komt uit een dorp in de regio Saraqeb. Omwille van de oorlog vluchtte uw familie naar de regio Idlib. Uit vrees legerdienst te moeten doen voor het regime of gerekruteerd te worden door de milities, verliet u Syrië. U reisde illegaal via Turkije naar Bulgarije waar u door de politie werd verplicht uw vingerafdrukken te geven en asiel aan te vragen in oktober 2021. U verbleef er in een opvangcentrum aan de Turkse grens waar de levensomstandigheden slecht zijn. U vreesde daarnaast problemen te krijgen met de smokkelaars die van u nog geld wilden. Nadat u in april 2022 een beschermingsstatus was toegekend verkreeg u een verblijfskaart en een reisdocument. U reisde vanuit het opvangcentrum naar de luchthaven en van daaruit naar België waar u op 30 mei 2022 een verzoek tot internationale bescherming indiende. Ter staving legt u een kopie neer van uw Syrische identiteitskaart, een kopie van uw militair boekje uit Syrië, een kopie van het familieboekje uit Syrië en verschillende foto's van het opvangcentrum in Bulgarije.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) heeft evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, met name uw verklaringen tijdens het onderhoud op 2 september 2022 (zie nota's CGVS p.4) als ook uit het administratieve dossier (zie Eurodac Search Result), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Bulgarije. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat,

niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Wat betreft de moeilijke levensomstandigheden in een opvangcentrum aan de grens met Turkije waar u verbleef van ongeveer oktober 2021 tot mei 2022 (zie nota's CGVS) als verzoeker om internationale bescherming in Bulgarije, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. U verkreeg in april 2022 een beschermingsstatus in Bulgarije. Doch hebt u op geen enkele wijze getracht om een duurzaam bestaan in Bulgarije uit te bouwen en er uw rechten als persoon met internationale bescherming te doen gelden. U zocht niet naar een woning, noch naar werk nadat u een status werd toebedeeld (zie nota's CGVS p.13). U hebt het opvangkamp pas verlaten nadat u een reisdocument werd toegekend waarmee u dadelijk van Bulgarije naar België reisde. Wat betreft de behandeling in het opvangcentrum of door de politie (voordat u naar het opvangcentrum werd gebracht) waarbij u geslagen en/ of beledigd werd waarvan u foto's neerlegde, moet het CGVS vaststellen dat ook hier geldt dat deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. De foto's zijn bovendien slechts een momentopname en uit de foto's kan niet worden afgeleid wie u deze verwondingen heeft toegediend, laat staan wat de aanleiding daartoe was of hoe u daarna al dan niet bent verzorgd aan uw verwondingen door eventueel de verantwoordelijken van het opvangcentrum. Wat betreft het aangehaalde gebrek aan medische bijstand in het opvangcentrum in Bulgarije (zie nota's CGVS p.14) moet het CGVS opnieuw opmerken dat ook hier geldt dat deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Nergens blijkt dat u na het verkrijgen van een beschermingsstatus geen degelijke medische bijstand zou kunnen krijgen. Het CGVS merkt daar nog bij op dat u aanhaalt maagklachten te hebben gekend, maar dat die u er niet van hebben weerhouden om na een lang verblijf in het opvangcentrum rechtstreeks door te reizen van dat centrum naar België.

Wat betreft eventuele moeilijke levensomstandigheden in Bulgarije buiten het opvangcentrum, moet het CGVS vaststellen dat u hiernaar enkel in algemene bewoordingen verwijst (zie nota's CGVS p.11). U zegt dat

de omstandigheden in het opvangcentrum zo slecht waren waaruit u deduceert dat dit ook zo zal zijn in héél Bulgarije, zelfs met de status van beschermde persoon. U verwijst verder naar alle personen met een beschermingsstatus die na het verkrijgen daarvan doorreizen naar andere landen in Europa (zie nota's CGVS p.11). Echter, dit zijn algemeenheden en deze door u geschetste situatie voldoet in geen geval aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Wat betreft uw beweerde vrees voor mensensmokkelaars of andere ondergrondse praktijken in en rond Sofia, Bulgarije, merkt het CGVS op dat u aangeeft dat u na bedreigingen nooit naar de politie bent gestapt om deze aan te geven (zie nota's CGVS p.11). U dacht dat een klacht op niets zou uitdraaien, mede omdat u zelf in het opvangcentrum slecht behandeld zou worden. Maar uw verblijf in het opvangcentrum is maar een momentopname, niets wijst er op dat u bij eventuele bedreigingen later in Bulgarije geen beroep zou kunnen doen op de Bulgaarse autoriteiten ter bescherming. U toont aldus niet aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. U hebt geen concrete stappen gezet tegen een eventuele bedreiging, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Wat betreft eventuele financiële beperkingen stelt het CGVS ten slotte vast dat u de reis vanuit Bulgarije naar België aflegde per vliegtuig (zie nota's CGVS p.4). Hieruit kan op zijn minst enige financiële marge worden afgeleid waardoor terecht kan worden verwezen naar elk gebrek aan eigen initiatief om een duurzaam bestaan op te bouwen in Bulgarije nadat u een beschermingsstatus was toegekend.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De door u neergelegde documenten werpen geen ander licht op bovenstaande appreciatie. Deze bevestigen uw identiteit en Syrische nationaliteit de welke het CGVS niet in vraag stelt. De door u neergelegde foto's van het opvangcentrum en uw verwondingen aldaar in Bulgarije doen evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend in Bulgarije en dat u om die reden niet mag worden teruggeleid naar Syrië."

2. Verzoekschrift

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de beslissing waarbij zijn beschermingsverzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard. Hij werkt zijn betoog uit aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt deze te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker haalt een reëel risico op extreme armoede bij terugkeer naar Bulgarije aan en verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie die stelt dat een beschermingsverzoek niet onontvankelijk kan worden verklaard indien de persoon die internationale bescherming geniet in een ander Europees land bij zijn terugkeer dreigt terecht te komen in de situatie van extreme behoefte. Verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal hiernaar geen onderzoek heeft verricht. Bovendien wordt geen enkele landeninformatie overgemaakt waaruit blijkt in welke situatie een begunstigde van internationale bescherming verkeert in Bulgarije, en met name of er een reëel risico bestaat dat hij terecht komt in een situatie waarin hij niet meer de mogelijkheid heeft om in zijn essentiële levensbehoeften te voorzien. Hij verwijst naar de

weinige kansen op de arbeidsmarkt wegens de totale afwezigheid van begeleiding door de overheid, de ontbrekende integratiepolitiek die leidt tot extreme armoede en dakloosheid en de de facto niet-toegankelijke sociale zekerheid.

Verzoeker meent dat hem niet kan worden verweten dat hij onvoldoende inspanningen zou hebben geleverd tijdens zijn verblijf in Bulgarije daar de facto op het terrein geen integratiemogelijkheden zijn, waarbij hij verwijst naar de beschikbare landeninformatie.

Voorts citeert verzoeker uit zijn verklaringen van het persoonlijk onderhoud, waarbij hij verklaarde niet meer in het bezit te zijn van zijn Bulgaarse verblijfsdocumenten, en uit het AIDA-rapport waaruit blijkt dat het bezit van geldige documenten is vereist om toegang te krijgen tot huisvesting, sociale zekerheid, gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Verder verklaart verzoeker nog te lijden aan maagzweren en dat hij medische verzorging nodig heeft. Dat verzoeker in staat was zijn reis van Bulgarije naar België te bekostigen, betekent niet dat hij op financieel vlak voor onder andere medische verzorging zou kunnen instaan. Verzoeker haalt aan dat het één enkele reis betrof en dat hij geld inzamelde bij zijn familie.

Tot slot verwijst verzoeker naar het AIDA-rapport waarin wordt gesteld dat het risico reëel is dat zijn internationale beschermingsstatus zal worden ingetrokken bij een terugkeer naar Bulgarije, en het risico dat hij niet op de hoogte wordt gesteld van de beslissing tot intrekking indien hij geen adres heeft waar hij post kan.

Verzoeker concludeert dat het verzoek om internationale bescherming ten onrechte niet-ontvankelijk werd verklaard, en dat dient te worden nagegaan of hij in Bulgarije daadwerkelijk een beschermings-status geniet. Verzoeker haalt aan dat evenmin kan worden verwacht dat hij naar Syrië zou terugkeren waar hij een reëel risico loopt op vervolging, minstens onmenselijke en vernederende behandeling, aangezien zijn woning werd gebombardeerd, zijn gezin er in zeer precare levensomstandigheden in een vluchtelingenkamp verblijft en hij het land ontvluchtte om aan de legerdienst te ontsnappen.

Verzoeker voegt geen stukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

3. Vraag tot inlichtingen

Op grond van artikel 39/62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet), dat hem toelaat om bescheiden en inlichtingen omtrent de zaken waarover hij zich heeft uit te spreken door de partijen te doen overleggen, heeft de Raad bij brief van 26 maart 2024 beide partijen gevraagd om actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Bulgarije.

Verweerder heeft op 27 maart 2024 per elektronische post gereageerd en refereert aan het rapport "*Country report: Bulgaria. Update 2022*" gepubliceerd door AIDA/ECRE op 21 april 2023 waarvan hij de consulteerbare weblink vermeldt.

4. Aanvullende nota's

4.1. Overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet maakt verzoeker op 27 maart 2023 een eerste aanvullende nota over waarbij hij een psychologisch attest, dat dateert van 14 maart 2023, voegt.

4.2. Op 12 juni 2023 maakt verzoeker een tweede aanvullende nota over, waarbij hij bewijzen van afspraken met een psycholoog/psychiater voegt.

4.3. Op 27 maart 2024 legt verweerder een aanvullende nota neer waarin hij de consulteerbare weblink vermeldt van het geactualiseerde rapport "*Country report: Bulgaria. Update 2022*", gepubliceerd door AIDA/ECRE op 21 april 2023.

4.4. Op 2 april 2024 legt verzoeker een derde aanvullende nota neer waarbij hij citeert uit een rapport van ACCORD van november 2023.

4.5. Op 29 juli 2024 maakt verzoeker een vierde aanvullende nota over waarbij hij een psychiatrisch attest van 21 januari 2024 voegt alsook afsprakenfiches van Fedasil.

4.6. Op 3 september 2024 legt verweerder een aanvullende nota neer waarin hij de consulteerbare weblink vermeldt van het geactualiseerde rapport "*Country report: Bulgaria. Update 2023*", gepubliceerd door AIDA/ECRE op 18 april 2024.

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegings-dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

5.2. Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken;

[...]”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek

kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

6. Beoordeling

6.1 De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de richtlijn 2011/95/EU.

6.2 Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Bulgarije. Verzoeker kreeg de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op 23 maart 2022 en hij werd in het bezit gesteld van verblijfs-documenten (AD CGVS, stuk 5 map "DVZ", antwoord Bulgaarse asielinstanties van 30 juni 2022; NPO, p. 4-5).

Bijgevolg wordt in casu vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Bulgarije.

Om deze reden werd het beschermingsverzoek van verzoeker niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

De weerlegging van het wederzijds vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker, als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *"de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid"* (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *"tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken"*, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

6.3. Uit zijn verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat verzoeker in wezen vreest dat hij in geval van terugkeer naar Bulgarije zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

6.4. Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Bulgarije en dit op basis van het meest recente en volledige landenrapport waarover de Raad in de huidige fase van de procedure beschikt, namelijk het *“Country report: Bulgaria. Update 2023”*, dat up-to-date is tot 31 december 2023 en werd gepubliceerd door AIDA/ECRE op 18 april 2024.

Dit rapport is dan ook actueler dan het Accord-rapport van november 2023 waaruit verzoeker citeert in zijn derde aanvullende nota van 2 april 2024. Bovendien blijkt dat dit Accord-rapport steunt op verouderde informatie die reeds dateert van november 2019 en waarvan niet kan blijken dat deze nog actueel zou zijn.

In deze onderstreept de Raad dat *“(w)anneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgd grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 88).

In voormeld AIDA-rapport wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Bulgarije onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

Op basis van de bijgebrachte informatie kan de Raad in casu nagaan of er in de EU-lidstaat die de verzoeker de internationale beschermingsstatus heeft verleend, in dit geval Bulgarije, sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.

Uit het rapport AIDA Bulgarije update 2023 blijkt dat vluchtelingen dezelfde rechten hebben als Bulgaarse onderdanen. Personen die de subsidiaire bescherming kregen, hebben dezelfde rechten als derdelanders met een permanent verblijfsrecht gekregen. Van 2013 tot 2023 waren er geen integratie-programma's. Hierdoor hadden personen met internationale bescherming een beperkte toegang tot of een beperkt vermogen om zelfs de meest elementaire sociale, arbeids- en gezondheidsrechten te genieten. Hierdoor was de bereidheid van deze personen om in Bulgarije te verblijven beperkt. Wel bestaat er sinds 2016 een wettelijk kader, dat in 2017 werd herzien, om te voorzien in integratie-programma's. Sinds de goedkeuring hebben slechts 125 statushouders integratiesteun gekregen, maar deze financiering was afkomstig van de Europese Unie en niet van een nationaal integratiemechanisme. Dankzij de niet-aflatende inspanningen van UNHCR, de Refugee Council en het Rode Kruis met de steun van de SAR (State Agency for Refugees), hebben de districten Vitosha en Oborishte (gemeente Sofia) in 2021 en 2022 integratiesteun verleend, hoewel in 2023 enkel het district Vitosha integratiesteun heeft verleend. De steun zelf bestond uit huurkosten gedekt door de gemeenten en de vergoeding voor de Bulgaarse taalcursussen, betaald door het Rode Kruis. In 2023 konden slechts 22 personen gebruik maken van deze integratieovereenkomsten.

In zijn verslag van april 2018 heeft de speciale vertegenwoordiger van de Raad van Europa voor migratie en vluchtelingen ook benadrukt dat, hoewel de decentralisatie van integratie-verantwoordelijkheden van de overheid naar gemeenten in principe een verstandige stap voorwaarts is, de uitvoering van die verantwoordelijkheden niet verplicht is, maar aan de gemeenten wordt overgelaten, waardoor dit vragen oproept over de doeltreffendheid van de integratiemaatregelen in Bulgarije. Dit werd geïllustreerd door het feit dat geen enkele gemeente vrijwillig integratie-overeenkomsten heeft gesloten, hoewel er middelen aan hen zouden worden toegewezen voor elke vluchteling die een dergelijke overeenkomst afsluit.

Rechtbanken en *human rights monitoring bodies* hebben rekening gehouden met de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in Bulgarije bij het beoordelen van de rechtmatigheid van overdrachten naar dat land. In een zaak van 15 december 2016 sprak het Mensenrechtencomité van de Verenigde Naties zich uit tegen de terugkeer van een Syrisch gezin uit Denemarken naar Bulgarije, omdat hun verblijfsvergunning hen niet zou beschermen tegen belemmeringen bij de toegang tot gezondheidszorg of risico's op armoede en ontbering. Soortgelijke argumenten zijn te vinden in de voorlopige maatregelen die het Mensenrechtencomité op 1 februari 2017 heeft genomen om de overdracht van een Afghaans gezin met drie jonge kinderen van Oostenrijk naar Bulgarije te voorkomen. De nationale migratiestrategie voor de periode 2021-2025 werd goedgekeurd, met een hoofdstuk over integratie, waarin wordt vermeld dat er beleid wordt uitgevoerd met AMIF-financiering, maar er worden geen specifieke gebieden voor verbetering opgesomd (AIDA Bulgarije update 2023, p. 108-110).

Vluchtelingen verkrijgen een verblijfstitel geldig voor vijf jaar, terwijl subsidiaire beschermden een verblijfstitel geldig voor drie jaar krijgen. Om deze documenten te verkrijgen dient de persoon die internationale bescherming geniet te zijn geregistreerd in de “*civiele nationale database*” (ЕЦГПАОН). De registratie in het ЕЦГПАОН is verplicht voor personen die internationale bescherming genieten. Op basis daarvan krijgen ze een uniek identificatienummer. Pas na deze registratie kunnen de begunstigden van internationale bescherming identiteitsdocumenten aanvragen. Om in de nationale databank te worden geregistreerd, moet iemand onder meer een woonplaats hebben. Pas erkende begunstigden die in opvangcentra hebben gewoond, mogen sinds 2016 echter niet langer het adres van het desbetreffende opvangcentrum als woonplaats opgeven. Om een woning te huren, moeten zij echter beschikken over geldige identiteitsdocumenten. Hierdoor wordt het zowel onmogelijk voor hen om een geldig adres of domicilie op te geven aangezien zij geen woning kunnen huren zonder een geldig identiteitsdocument, als onmogelijk om identiteitsdocumenten te verkrijgen aangezien zij hiervoor een geldig adres of domicilie moeten hebben. Deze juridische ‘catch 22’ heeft geleid tot voortdurende wanpraktijken, waaronder valse huur- en adresregistraties om begunstigden in staat te stellen identiteitsdocumenten te verkrijgen, aangezien een geldig identiteitsdocument een voorwaarde is voor het uitoefenen van hun rechten (AIDA Bulgarije update 2023, p. 110).

Hoewel er in de praktijk geen systematische herziening van de beschermingsstatus plaatsvindt, worden beëindigingsprocedures opgestart door de SAR wanneer het MOI (ministerie Binnenlandse Zaken) informatie verstrekt waaruit blijkt dat statushouders ofwel naar hun land van herkomst zijn teruggekeerd, hun verblijfplaats of staatsburgerschap in een derde land hebben verkregen, of hun Bulgaarse identiteitsdocumenten niet hebben verlengd voor een periode van meer dan 3 jaar. In 2020 werd door een wijziging van de wet een extra clausule ingevoerd, die het mogelijk maakt om de internationale bescherming te beëindigen of in te trekken wanneer de statushouder zijn verlopen Bulgaarse verblijfskaart niet heeft vernieuwd of niet heeft vervangen binnen een periode van 30 dagen als ze verloren is of werd gestolen of vernietigd. Ondanks het feit dat het in strijd is met het Vluchtelingen-verdrag, was het amendement bedoeld om een door de SAR toegepaste misstand te legaliseren (AIDA Bulgarije update 2023, p.112 -113). De invoering van deze aanvullende clausule leidde ertoe dat nationale rechtbanken in sommige Europese landen de overdracht van personen die bescherming genieten naar Bulgarije hebben stopgezet. In Nederland oordeelde de rechtbank van Den Haag met betrekking tot twee groepen van gezinnen dat het zeer waarschijnlijk was dat hun status zou worden beëindigd of zou worden ingetrokken wanneer zij nieuwe identiteitsdocumenten zouden aanvragen, zonder dat hun huidige behoefte aan bescherming zou worden beoordeeld. De Nederlandse rechtbank concludeerde dat dit een risico op refoulement met zich meebrengt (AIDA Bulgarije update 2023, p. 113-114).

Eind 2020 werd de wet gewijzigd om de bepaling te schrappen die voorzag in financiële steun voor huisvesting voor een periode van maximaal 6 maanden vanaf de datum van inwerkingtreding van het besluit tot verlening van internationale bescherming. In de praktijk is het echter zo dat sommige meer kwetsbare personen die internationale bescherming genieten nog steeds enkele maanden in de opvangcentra verblijven omdat er geen integratieondersteuning is, tenzij in situaties van massale instroom of een verhoogd aantal nieuwkomers. Eind 2023 verbleven 2 736 begunstigden van internationale bescherming in opvangcentra. Begunstigden ondervinden acute problemen bij het vinden van huisvesting vanwege de juridische ‘catch 22’ rondom burgerlijke registratie. Het bezit van geldige identificatiedocumenten is noodzakelijk om een huurcontract af te sluiten (zie hoger, AIDA Bulgarije update 2023, p.118).

Toegang tot de arbeidsmarkt is automatisch en onvoorwaardelijk. Er is geen verschil tussen vluchtelingen en begunstigden van subsidiaire bescherming. Er wordt geen arbeidsmarkttoets toegepast en de toegang is niet beperkt tot bepaalde sectoren. Personen die internationale bescherming genieten, worden geconfronteerd met de gebruikelijke obstakels in verband met gebrek aan talenkennis en het daarmee samenhangende gebrek aan adequate overheidssteun voor beroepsopleiding, indien nodig (AIDA update 2023, p.118).

Begunstigden van internationale bescherming hebben recht op toegang tot beroepsopleidingen. Praktische obstakels kunnen worden ondervonden in verband met de toegang tot universiteiten, aangezien ze moeilijkheden hebben om het bewijs te leveren van diploma's die ze al hebben behaald in hun land van herkomst. Dit is te wijten aan een gebrek aan relevante informatie over diploma's. De academische autonomie van Bulgaarse universiteiten verhinderde grotendeels de goedkeuring van gemeenschappelijke overheidsregels die begunstigden van internationale bescherming gemakkelijker toegang zouden verlenen, rekening houdend met hun speciale omstandigheden en beperkte mogelijkheid om officiële documenten uit hun land van herkomst te krijgen (AIDA update 2023, p. 86).

Personen die internationale bescherming genieten, hebben toegang tot alle soorten sociale bijstand waarin de wet voorziet. De wet voorziet in dezelfde voorwaarden voor eigen onderdanen, erkende vluchtelingen of personen die subsidiaire bescherming genieten. In de praktijk kunnen personen die internationale bescherming genieten echter geen aanspraak maken op sommige soorten sociale bijstand zonder aanvullende speciale regelingen (bv. tolken, sociale bemiddeling), die niet zijn voorzien of gewaarborgd door

de wet of institutioneel zijn vastgelegd. In het algemeen dienen begunstigen van internationale bescherming vanaf de eerste dag na hun erkenning zelf hun maandelijkse ziektekosten-verzekering te betalen. De minimumbijdrage bedraagt 15,95 euro (AIDA Bulgarije update 2023, p. 119-120).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermings-verzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Er kan echter niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is. De Raad leest in het AIDA-rapport geen situatie van *"tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken"*, waarbij deze *"tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken"* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). In navolging van de Nederlandse Raad van State, oordeelt de Raad dat de omstandigheden in Bulgarije niet zo zijn dat statushouders structureel op grote schaal en voor langere periodes, het reële risico lopen dat zij daadwerkelijk niet kunnen voorzien in hun basisbehoeften zoals wonen, onderdak en eten en dat statushouders daarom een reëel risico lopen op schending van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. De situatie gekenmerkt door de onzekerheid over een mogelijke catch-22-situatie en de gevolgen van de zgn. *"zero integration policy"*, zijn onvoldoende om die drempel te halen (Nederlandse Raad van State, 1 november 2023, 202206277/1/V2, onderdeel 6).

Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van verzoekers individuele omstandigheden. In dit verband moet rekening worden gehouden met *"alle gegevens van de zaak"* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Bulgarije zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan hem toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Bulgarije werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

6.5. In dit verband gaat de Raad in eerste orde na of verzoeker geen specifieke elementen aanbrengt waaruit in zijn hoofd een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken.

Verzoeker verklaarde tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken maagklachten te hebben. Tijdens het persoonlijk onderhoud verduidelijkte verzoeker dat hij maagzweren heeft en dat hij hiervoor medicatie neemt (NPO, p.14). Er bevinden zich in het rechtsplegingsdossier evenwel geen medische stukken die deze maagklachten of maagzweren attesteren, noch aantonen dat hij medicatie behoeft. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat de beweerde maagklachten van die aard zijn dat deze belangrijke gevolgen voor zijn zelfstandig functioneren met zich meebrengen of dat hij om die reden nood heeft aan medische opvolging.

In zijn aanvullende nota's voert verzoeker aan dat hij een kwetsbaar persoon is die nood heeft aan psychologische opvolging en dat het niet goed gaat met zijn mentale gezondheid. Hij voegt stukken toe om dit te onderbouwen.

Uit een attest 14 maart 2023 blijkt enkel dat verzoeker op 20 oktober 2022 is gestart met een psychologische begeleiding, maar meer dan dit wordt niet meegedeeld. Uit de overige stukken kan enkel blijken dat verzoeker in 2022 en 2023 afspraken heeft gehad met een psycholoog of psychiater, maar deze stukken vermelden niets inhoudelijks. In een attest van 21 januari 2024 stelt een psychiater dat hij op 18 januari 2024 een afspraak had met verzoeker, die werd vergezeld door een tolk. De psychiater verwijst naar verzoekers verklaringen over zijn vlucht uit Syrië in 2021 omwille het overlijden van zijn vader en de heersende burgeroorlog, over zijn reis naar België via Bulgarije, waar hij twee maanden zou zijn opgesloten, mishandeld werd en bijna niks at, en over zijn vrees om terug naar Bulgarije te worden gestuurd. De psychiater stelt dat verzoeker zodanig gestresseerd is dat hij geen Franse lessen kan volgen, dat hij spierkrampen heeft en druk voelt in zijn borst, dat hij slecht slaapt en voortdurend piekert, op het paranoïde af. Verzoeker wordt medicatie voorgeschreven. In dit attest wordt geen diagnose gesteld.

Alles samengenomen, tonen deze psychologische en psychiatrische attesten niet aan dat verzoeker omwille van zijn mentale gezondheid niet in zijn levensonderhoud zou kunnen voorzien bij een terugkeer naar Bulgarije. In de voorgelegde stukken wordt nergens gesteld dat verzoeker zou kampen met medische of psychologische problemen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren, noch dat hij zijn rechten en voordelen, toegekend als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije, niet

zou kunnen laten gelden. Op basis hiervan kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij als statushouder in Bulgarije geen toegang zal hebben tot de hiervoor benodigde medische ondersteuning nu hij in deze hoedanigheid nooit enig beroep heeft gedaan op de gezondheidszorg in die lidstaat. Voorts blijkt uit niets en verzoeker toont niet aan dat hij, om redenen voorzien in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in Bulgarije geen toegang zou hebben tot noch gebruik zou kunnen maken van de gezondheidszorg.

In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Bulgarije een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg, houdt dit kwaliteitsverschil geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor de Bulgaarse onderdanen. Bovendien hebben personen die internationale bescherming genieten, recht op een ziektekosten-verzekering onder de voorwaarden die de wet aan Bulgaarse burgers stelt. Het komt verzoeker toe om in concreto aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Bulgarije en dat hij als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. Bij gebrek aan effectieve pogingen hiertoe, blijft hij manifest in gebreke. Verzoekers toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Bulgarije, dit mogelijk met de hulp van de Bulgaarse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot of zou kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg.

Aldus brengt hij wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan die blijk geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Bulgarije, of waardoor hij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

6.6. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt verder dat hij in april 2022 in het bezit gesteld werd van een verblijfsvergunning in Bulgarije (NPO, p. 4). Dit wordt bevestigd in het antwoord van de Bulgaarse overheden van 30 juni 2022. Gelet op het gegeven dat hem de subsidiaire bescherming werd toegekend en dat subsidiaire beschermden in Bulgarije een verblijfstitel geldig voor drie jaar krijgen, kan worden aangenomen dat zijn verblijfsvergunning geldig is tot april 2025.

Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij zijn Bulgaarse verblijfsdocumenten heeft vernietigd/weggegooid omdat hij niet naar Bulgarije wilt terugkeren (AD CGVS, map DVZ, verklaring DVZ van 25 juli 2022, vragen 23 en 25; NPO, p. 4). Gelet op het belang van verblijfsdocumenten zoals dit blijkt uit de door hemzelf bijgebrachte informatie, is het evenwel weinig aannemelijk dat verzoeker deze documenten zonder meer zou hebben vernietigd of weggegooid en/of hiervan geen kopieën heeft genomen. Verzoeker beperkt zich overigens tot loutere en ongestaafde beweringen; zo legt hij geen attest van verlies voor.

In dit verband haalt verzoeker aan dat het sinds 2020 mogelijk is om een procedure te starten om de verleende bescherming te beëindigen of in te trekken wanneer een statushouder zijn verlopen Bulgaarse verblijfskaart niet heeft vernieuwd of niet heeft vervangen binnen een periode van 30 dagen als deze verblijfskaart verloren is, gestolen of vernietigd werd. Hierboven werd ook verwezen naar de rechtspraak van de Nederlandse rechtbank van Den Haag van 26 oktober 2022 die oordeelde dat het zeer waarschijnlijk zou zijn dat de beschermingsstatus zou worden beëindigd of zou worden ingetrokken wanneer statushouders nieuwe identiteitsdocumenten zouden aanvragen, zonder dat hun actuele behoefte aan bescherming zou worden beoordeeld en dat dit een risico op refoulement met zich meebrengt (AIDA Bulgarije update 2023, p. 113-114).

Naar aanleiding van het hoger beroep dat hiertegen werd ingesteld door de Nederlandse overheid, werd deze uitspraak van de rechtbank van Den Haag vernietigd door de Nederlandse Raad van State op 1 november 2023 (202206277/1/V2, onderdeel 4). Op basis van de bronnen waarover hij beschikt, waaronder het AIDA-rapport, concludeert de Nederlandse Raad van State als volgt over de wijze waarop de Bulgaarse wetgeving wordt toegepast:

Wanneer een statushouder de geldigheidsduur van zijn verlopen verblijfsdocument niet binnen de 30 dagen heeft verlengd of dat document niet tijdig heeft vervangen, leidt dit niet automatisch tot beëindiging of intrekking van de verleende internationale bescherming. Wel kan een procedure worden gestart waarin alle feiten en omstandigheden worden betrokken alvorens een besluit tot beëindiging of intrekking wordt genomen. Een statushouder met een verlopen of verloren verblijfsdocument die vertrekt naar Bulgarije, kan de geldigheidsduur van dat document verlengen, tenzij zijn internationale beschermingsstatus al is beëindigd of ingetrokken. Het niet tijdig verlengen kan leiden tot een boete. Het is derhalve niet zo dat de Bulgaarse autoriteiten de aan de vreemdeling verleende internationale beschermingsstatus zullen beëindigen of intrekken, als hij of zij zich na zijn of haar vertrek naar Bulgarije tot de Bulgaarse autoriteiten wendt om de geldigheidsduur van de verblijfsdocumenten te verlengen. De Nederlandse Raad van State stelt voorts vast dat er geen sprake is van een systematische herbeoordeling van verleende statussen. De SAR start pas een procedure als het Bulgaarse Ministerie van Binnenlandse Zaken heeft gemeld dat een statushouder de geldigheidsduur van zijn verblijfsdocument drie jaar na het verstrijken daarvan nog steeds niet heeft verlengd. Tussen het verlopen van de geldigheidsduur van een verblijfsdocument en het starten van een procedure tot intrekking of beëindiging zit dus de nodige tijd.

Ook wordt erop gewezen dat een intrekking of beëindiging van de status van internationale bescherming steeds wordt verwerkt in het Eurodac-systeem. Als uit het Eurodac-systeem niet blijkt dat de status is ingetrokken of beëindigd, is het aan de verzoeker om aannemelijk te maken dat hij in Bulgarije toch geen internationale bescherming meer heeft.

Er liggen geen elementen voor die maken dat er anders zou moeten worden geoordeeld over de wijze waarop de Bulgaarse wetgeving wordt toegepast dan wat de Nederlandse Raad van State heeft geconcludeerd.

In casu herinnert de Raad eraan dat de Bulgaarse verblijfsvergunning van verzoeker nog steeds geldig is en dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering als zou hij zijn Bulgaarse identiteits-documenten hebben vernietigd. Voormelde situatie is dan ook niet op verzoeker van toepassing. Los daarvan, zoals in voormeld arrest van de Nederlandse Raad van State werd overwogen, is het aan de verzoeker om aannemelijk te maken dat zijn internationale bescherming inmiddels is beëindigd.

Verzoeker brengt in casu echter geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Indien verzoeker van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn beschermingsstatus omwille van het vernietigen van zijn verblijfsvergunning, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het hem toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoeker andere stappen heeft genomen om de nodige informatie in te winnen.

Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden kan worden aangenomen dat zijn internationale beschermingsstatus in Bulgarije nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar dat land.

Nu hij reeds in het bezit werd gesteld van een verblijfsvergunning in Bulgarije en deze verblijfstitel nog steeds geldig is, valt verzoeker evenmin onder de voormelde juridische 'catch 22' zoals uiteengezet in de landeninformatie die hoger werd besproken. Deze situatie is niet op verzoeker van toepassing daar de geldigheid van zijn Bulgaarse verblijfsdocumenten niet verstreken is. Verzoekers betoog hierover is daarom niet dienstig. De loutere bewering dat verzoeker zijn Bulgaarse identiteitsdocumenten heeft verscheurd, waaraan overigens geen geloof kan worden gehecht zoals hoger overwogen, doet aan het bovenstaande geen afbreuk.

In het licht van het voorgaande, en ondanks de verhoogde waakzaamheid en voorzichtigheid die aan de dag gelegd moet worden bij de beoordeling van zijn beschermingsverzoek, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonde dat het opnieuw verkrijgen van geldige verblijfsdocumenten, mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. Hij brengt geen op zijn persoonlijke situatie toegespitste concrete en dienstige elementen aan waaruit blijkt dat hij zijn Bulgaarse verblijfsvergunning, en/of andere aan zijn internationale beschermingsstatus verbonden documenten, niet zou kunnen verlengen of vernieuwen.

6.7. Verder kan er in verzoekers specifieke en persoonlijke geval niet worden geconcludeerd dat hij in Bulgarije niet in zijn levensonderhoud zou kunnen voorzien of dat hij zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming aldaar niet zou kunnen laten gelden.

Verzoeker verbleef van oktober 2021 tot mei 2022 in Bulgarije, steeds in een opvangcentrum aan de grens met Turkije (NPO, p. 7 en 11). Hij verkreeg in maart 2022 een beschermingsstatus, in april zijn verblijfspapieren en vertrok reeds in mei 2022 uit het opvangcentrum, waarbij hij op dezelfde dag meteen naar de luchthaven trok (NPO, p. 10) en op 30 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming in België indiende.

De Raad stelt vast dat verzoeker slechts een maand in Bulgarije verbleef na de toekenning van zijn beschermingsstatus en het verkrijgen van zijn verblijfspapieren (NPO, p. 9), hetgeen een zeer korte periode betreft en niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Bulgarije uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden. De houding en het handelen van verzoeker duiden erop dat hij geenszins van plan was om in Bulgarije een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen. Hij verliet Bulgarije immers vanaf het moment hij zijn reisdocument verkreeg (NPO, p. 4). Verzoeker heeft niet naar een woning gezocht, noch naar werk nadat hem een beschermingsstatus werd toebedeeld, maar bleef gewoon in het opvangcentrum (NPO, p.10 en 13).

Zijn betoog in voorliggend verzoekschrift dat Bulgarije geen steun of bijstand biedt om de integratie van vluchtelingen in de Bulgaarse samenleving te vergemakkelijken, overtuigt niet en kan niet volstaan om verzoekers totale gebrek aan pogingen hiertoe te vergoelijken. De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft gekregen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen mogen niet, laat staan genoegzaam,

blijken uit verzoekers verklaringen en gedragingen. Van verzoeker, als begunstigde van internationale bescherming, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten en zich omtrent de mogelijkheden daartoe informeert.

Het feit dat er op een gegeven moment een einde wordt gesteld aan de materiële opvang moet worden bekeken in samenhang met het feit dat, nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigten zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. In casu blijkt niet dat verzoeker niet zelf op afdoende wijze kan instaan voor zijn inkomen. Verzoeker toont niet aan dat hij de nodige zelfredzaamheid ontbeert om in zijn levensbehoeften te voorzien, zoals hoger is gebleken. De Raad herhaalt dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Bulgarije van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het beschermingsverzoek.

De Raad stelt vast dat verzoeker vanuit het opvangcentrum naar de luchthaven is vertrokken, en aldus geen pogingen heeft ondernomen om werk, onderdak of enige ondersteuning te zoeken. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij niet gezocht heeft naar werk of een woning, maar steeds in het opvangcentrum is gebleven tot aan zijn vertrek (NPO, p.13). In de bestreden beslissing wordt voorts terdege gemotiveerd: *“Wat betreft eventuele moeilijke levensomstandigheden in Bulgarije buiten het opvangcentrum, moet het CGVS vaststellen dat u hiernaar enkel in algemene bewoordingen verwijst (zie nota’s CGVS p.11). U zegt dat de omstandigheden in het opvangcentrum zo slecht waren waaruit u deduceert dat dit ook zo zal zijn in héél Bulgarije, zelfs met de status van beschermd persoon. U verwijst verder naar alle personen met een beschermingsstatus die na het verkrijgen daarvan doorreizen naar andere landen in Europa (zie nota’s CGVS p.11). Echter, dit zijn gemeenschappen en deze door u geschetste situatie voldoet in geen geval aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.”*

Hoewel verzoeker verklaart dat hij geen integratiesteun heeft gekregen en geen toegang tot de arbeidsmarkt of andere voorzieningen had, kan er voorts niet aan voorbij worden gegaan dat hij toch over een zeker netwerk beschikte en ook de nodige middelen had om zijn paspoort en zijn reis van Bulgarije naar België te betalen (NPO, p. 4 en 6). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker nog dat een tussenpersoon zijn ticket regelde (NPO, p. 5 en 6). Door in voorliggend verzoekschrift te verklaren dat zijn familie eenmalig instond voor het bekostigen van zijn reis en louter te stellen dat het gegeven dat hij in staat was om zijn reis van Bulgarije naar België te bekostigen, niet betekent dat hij op financieel vlak voor onder andere medische verzorging zou kunnen instaan, kan verzoeker hier niet anders over doen denken.

Wat betreft zijn beweerde nood aan medische verzorging stelt de Raad vast dat nergens blijkt dat verzoeker na het verkrijgen van een beschermingsstatus geen degelijke medische bijstand zou kunnen krijgen. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat het onmogelijk was om medicatie te verkrijgen in het kamp in Bulgarije. Zo was er wel een dokter aanwezig maar werd hij afgewimpeld zonder medicatie te krijgen en moest men, bij het verkrijgen van een voorschrift, zelf zijn medicatie kopen (NPO, p. 14). Echter blijkt nergens dat verzoeker na de toekenning van zijn beschermingsstatus enige concrete poging heeft ondernomen om zijn medische situatie te behelpen in Bulgarije. De stappen die verzoeker heeft ondernomen om de nodige medische zorg te verkrijgen in Bulgarije zijn aldus eerder beperkt tot zelfs onbestaande. Door in voorliggend verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene landeninformatie wat betreft de medische zorg in Bulgarije, brengt verzoeker aldus geen concrete elementen bij die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande vaststellingen. Tot slot wijst de Raad erop dat verzoeker, ondanks zijn maagklachten, in staat was om, na het ontvangen van zijn reisdocument, meteen het opvangcentrum te verlaten en van Bulgarije naar België te reizen.

Aan de door verzoeker bijgebrachte foto's die zijn levensomstandigheden tijdens zijn verblijf in het opvangcentrum in Bulgarije zouden moeten aantonen, kan slechts een beperkte bewijswaarde worden toegekend. Foto's zijn immers slechts een momentopname en tonen geenszins de concrete omstandigheden aan waarin ze zijn genomen. Zij kunnen bovendien eenvoudig geënceneerd worden en bieden geen garantie over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld noch kunnen ze worden geverifieerd. Bovendien gaat dit over verzoekers verblijf in Bulgarije als verzoeker om internationale bescherming, dus vooraleer hem internationale bescherming werd verleend, waardoor moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op

een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van zijn situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen zijn verbonden.

Wat betreft zijn documenten uit Syrië, namelijk zijn Syrische identiteitskaart, een kopie van zijn militair boekje en een kopie van zijn familieboekje, stelt de Raad vast dat deze documenten geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie. Zoals de commissaris-generaal terdege opmerkt, bevestigen deze documenten zijn identiteit en Syrische nationaliteit, die niet worden betwist.

Een enkele verwijzing in het verzoekschrift en in de aanvullende nota's naar algemene landeninformatie omtrent de moeilijke levensomstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waartoe verzoeker in gebreke blijft.

6.8. Gelet op de hierboven aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, kan de Raad de redenering van verzoeker niet volgen dat de socio-economische moeilijkheden die hij in Bulgarije zou ondervinden gelijkstaan met een *“situatie van onmenselijke behandeling”*. Verzoeker toont hiermee niet aan dat hij zal terechtkomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie, die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat hij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Bovendien moeten bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Bulgarije betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Bulgaarse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen aan wie internationale bescherming werd verleend binnen de EU.

De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Bulgaarse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst erop dat verzoeker internationale bescherming heeft verkregen in Bulgarije dat als EU-lidstaat is gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die zijn verbonden aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken.

Dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen houdt niet in dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien.

6.9. Alles samen genomen toont verzoeker niet aan dat hij ernstige pogingen heeft ondernomen om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije te doen gelden. Bijgevolg maakt hij niet aannemelijk dat hij, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt of is terechtgekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Bulgarije alle mogelijke middelen zou hebben uitgeput om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden. Zo beperkte hij zich tot uiterst algemene en summieri verklaringen, zoals hoger aangegeven.

Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Bulgarije. Hij slaagt hier echter niet in.

Aldus is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Bulgarije reeds werd toegekend. Hij heeft niet concreet aannemelijk gemaakt dat deze bescherming ontoereikend is, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Bulgarije. Gelet op het voorgaande, kan worden aangenomen dat verzoekers grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in

Bulgarije worden geëerbiedigd, dat hij bij machte is om zijn rechten aldaar op een gedegen wijze te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om hem, bij eventuele problemen dienaangaande en op zijn verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije zullen worden geëerbiedigd, wordt aldus niet weerlegd.

-

Er worden geen feiten of elementen aangebracht die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn beschermings-verzoek dient bijgevolg op basis van die rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Een schending van artikel 4 van het Handvest en van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn relaas uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is.

6.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO